

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

สติเป็นเครื่องประดับตน

ภาษาภาคอีสานเขาเรียกว่าเสียวกัน ก็คือเพื่อนกัน แต่มันผิดกันอยู่อันหนึ่ง ความมั่นใจต่อกัน ถ้าลงว่าได้ผูกข้อผูกแขนเป็นเสียวกันแล้วนี่สองคนนี้เป็นอวัยวะเดียวกัน ครอบครัวนี้อันเดียวกับครอบครัวนั้นเป็นอันเดียวกันหมดเลย คือตายใจขนาดนั้น เป็นประเพณีของทางภาคอีสาน ถ้าลงว่าเป็นเสียวกันแล้วในบ้านนั้นกับนั้นนั้นเป็นอันเดียวกันเลย คือตายใจกันขนาดนั้น เป็นประเพณีของเขา มันหากเป็นเอง พอว่าเป็นเสียวกันแล้วเสียวนี้กับเสียวนี้เป็นอันเดียวกัน

เมื่อวานดูเหมือนไปจังหวัดเลย เอาของไปเทลงให้โรงพยาบาลจังหวัดเลยนะ คือจังหวัดต่างๆ เราไม่เคยเอาไปให้ เราจะเอาไปให้เฉพาะอำเภอๆ ของจังหวัดนั้นๆ แต่จังหวัดเลยนี้เราไปให้ตัวจังหวัดเลย เมื่อวานเอาไปให้ตัวจังหวัด ตัวจังหวัดก็มีสองแห่ง โรงพยาบาลจังหวัดกับโรงพยาบาลจิตตเวช สองโรง เราไปให้ทั้งสองโรงเลย เมื่อวานเอาไปให้แล้วก็มา

(ถวายทองคำ ๑ บาท ปัจจัย ๑,๐๐๐ เจ้าค่ะ) พอใจ นี่ละนำเข้าคลังหลวง เราพยายามที่สุดที่จะหาสมบัติเข้าคลังหลวงซึ่งเป็นจุดรวมของเมืองไทยเรา เราพยายามที่สุด ทองคำดูได้ ๑๑,๘๑๘ กิโลกรัม เข้าคลังหลวงแล้ว ดอลลาร์ ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ ที่เข้าคลังหลวง เข้าเป็นชิ้นเป็นอันจริงๆ คือทองคำก็เข้าเป็นชิ้นเป็นอัน อะไรเข้าไปเข้าจริงๆ บริสุทธิ์ทุกอย่าง เราพยายามที่สุดที่จะนำสมบัติเข้าสู่จุดรวมของเรา ประเทศไทยจุดรวมมี เอาเข้านั้นๆ เพื่อลูกหลานจะได้มีความอบอุ่นว่าปู่ย่าตายายได้หาสมบัติไว้เป็นเครื่องประดับลูกๆ หลานๆ ต่อไป

พระเรามีธรรมเป็นเครื่องประดับ ไม่มีอะไรสวยงามยิ่งกว่าธรรม ความประพฤติกฎต้องตามหลักธรรมหลักวินัยนี้สวยงามมาก แต่งตัวเอาเทวดามาแข่งก็สู้ไม่ได้ เทวดายังต้องกราบพระ ตั้งแต่ทำวามหาพรหมลงมากราบพระ เพราะพระมีศีลธรรมที่มีคุณค่ามาก มากกว่าพวกนั้น เพราะฉะนั้นพวกนี้จึงมากกราบพระ พวกเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายมากกราบพระทั้งนั้นแหละ

ให้มีธรรมเป็นเครื่องประดับใจ เราเรียกว่าเกิดมาในชาตินี้..ฟังให้ชัดเจน เราจนจะตายแล้ว เดี๋ยวนี้ให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่าผลงานที่ทานนั้นมีจริง ๆ ไม่มีแต่เหตุผลไม่มีตอบรับ นี่มีทั้งเหตุทั้งผลตอบรับ ตั้งแต่ออกปฏิบัติมา การศึกษาเล่าเรียนเป็นภาคความจำแนกทางที่จะก้าวเดินด้วยการปฏิบัติ ที่นี้เวลาปฏิบัติได้มากได้น้อยก็ปรากฏขึ้นในใจของเจ้าของ อะไรปรากฏขึ้นมาก็เป็นสมบัติของตัวเองพร้อมๆ ไปเลย เรียกว่า

ภาคปฏิบัติ ภาคความจำมีแต่ความจำเฉย ๆ จัดเป็นสมบัติไม่ได้ หลงลืม แต่ภาคปฏิบัติที่ได้มาจากการปฏิบัตินี้เป็นสมบัติของตัวจริง ๆ รู้ด้วยเห็นด้วยทุกอย่างเป็นของตัวเองด้วย

นี่เราก้เรียกว่าสุดแล้วในชาตินี้ เราสุดเราพูดจริง ๆ ไม่ได้โอ้อวด เอาธรรมมาพูดล้วน ๆ ให้เป็นคติแก่ลูกหลานต่อไป ตั้งแต่ออกปฏิบัติล้มลุกคลุกคลานมาเรื่อย ๆ คือมันล้มลุกคลุกคลาน กิเลสมันหนามากกว่าธรรม ธรรมสู้ไม่ได้ ธรรมล้มลุกคลุกคลาน กิเลสตีเอา ๆ ครั้นต่อมาธรรมมีกำลังมากขึ้น ฝึกกันเข้าไป ตีกันเข้าไป ต่อยเข้าไป ฝึกในตัว บกพร่องตรงไหนแก้หมัดใหม่ ๆ ไม้มวย สุดท้ายก็รับกันได้ ๆ ทีนี้ก็เหนือกิเลส ฟาดกิเลสขาดสะบั้นไป ในตัวว่างเปล่าหมดโลกธาตุนี้

สุญญโต โลโก อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต

อตตานุกิฏฐี อุหจจ เอว มจจุตโตโร ลียา

เอว โลโก อเวกขนตัม มจจราชา น ปสสติ

ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิความเห็นว่าเขาว่าเราซึ่งเป็นเหมือนก้างขวางคอออกเสีย จะพึงหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง พญามัจจุราชจะตามไม่ทันท่านผู้ที่พิจารณาอยู่อย่างนี้ ใครพิจารณาเข้าไปพอถึงขั้นนี้แล้วก็เป็โมฆราชด้วยกันหมด โลกเป็นของว่างเปล่าหมดด้วยกัน จะว่าเป็นพระโมฆราชด้วยกันก็ไม่ผิด ความบริสุทธิ์เหมือนกัน ส่วนชื่อส่วนนาม กิริยาอาการต่างกันก็ตาม แต่ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน

นี่พระพุทธเจ้าก็สอนไว้ ให้ได้เป็นพระโมฆราชด้วยกัน พวกเราได้แต่เสื่อกับหมอนไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ทุกวันนี้เราอ่อนลงทุกวันนะ อ่อนลง ๆ ทุกวัน เดินไปเดินมาอ่อนนะ นี่ก็ ๙๖ กำลังย่างแล้ว บวชได้ก็ปี (๗๔ ปี) นี่ละชวนหาหาความดี ชักฟอกสิ่งไม่ดีทั้งหลายออกตลอดมา เฉพาะอย่างยิ่งเวลาออกกรรมฐานนั้นละ เป็นเวลาชักฟอกร้อยเปอร์เซ็นต์ เวลาเรียนก็เรียนเพื่อรู้แนวทาง พอรู้แนวทางแล้วก็ออกปฏิบัติ ชัดกับกิเลสเลย

คือมันเป็นของมันนะ มันเป็นของมันเอง เวลาดูหมู่ดูเพื่อนดูใครต่อใครนี้ บางทีอ้าปากดู มันเชอมันซ่า พอว่าอะไรอ้าปากดูไม่มีสติ คนไม่มีสติมองปี๊บรู้ คนมีสติมองปี๊บก็รู้เหมือนกัน ผู้มีสติจะสวยงามมาก จะไปเข้าไปเร็ว เคลื่อนไหวไปมาช้าเร็วขนาดไหนจะสวยงามไปพร้อม ๆ กัน ความมีสติเป็นเครื่องประดับตนสวยงามมาก ขาดสติเสียอย่างเดียวเหมือนคนแก้ผ้า นั่นละ ไม่มีผ้าห่มผ้าห่ม เปลือยกายไป นั่นคนไม่มีสติ คนมีสติเหมือนว่าแต่งตัวเรียบร้อย ผู้มีสติก็อย่างนั้นละรักษาตัวเอง

นี่ก็พยายามรักษามา เราเรียกว่าเดินมาดูหมู่ดูเพื่อน หมู่เพื่อนไม่รู้ที่เราดูนะ ไม่รู้ เอาตัวเอาปอดมาอย่าเอาหอมกระเทียมผสมกันลงมากินจนหมด เจ้าของยังไม่รู้ เดินแบบไม่มีสติ คือไม่มีสติ คนเดินมีสติเรียกว่าคนสมบูรณ์แบบ คนไม่มีสติ คนขาดบาทขาดตาเต็ง ไม่เต็มบาท ๕๐ สตางค์ อย่างมาก ๕๐ สตางค์ ขาดไป ๕๐ สตางค์ จะ ๒๕ หรือ ๗๐ หรืออะไรขาดไป บางที่ขาดขาดเสียเกือบทั้งบาท พอถึงบาทแล้วก็เป็นบ้าเลย คนขาดสติถึงเต็มบาทแล้วเป็นบ้าไปเลยนะ ถ้ามีสติรักษาอยู่ก็ยังคงเป็นผู้เป็นคน สติจึงเป็นของสำคัญมากทีเดียว

นี่เวลาประกอบความพากเพียรดูหมู่ดูเพื่อนแล้วมันดูไม่ได้นะ คือมันต่างกันราวฟ้ากับดิน ว่าอย่างนั้นเลย เราไม่ได้เหยียบย่ำหมู่เพื่อน เวลาทำความพากความเพียรนี้ จะไปดูนั่นดูนี่ไม่มีทางที่จะไปได้ บังคับตลอดเลย เช่นอย่างวัดนี้มีช้างตัวหนึ่งอยู่นั้น คนนั้นอยากไปดูช้าง คนนี้อยากไปดูช้าง โอ้ ช้างนี้มันเลิศเลอยิ่งกว่าอรรถกวีธรรม นั้นคิดแล้ว ถ้าดูช้างดูเพลิดเพลิน ดูจนอ้าปาก ช้างจะชี้ใส่ปากก็ไม่ว่า คือมันอ้าปากกว้างเกินไป ชี้ช้างหมดทั้งกองทั้งท้องชี้ใส่ปากไหลลงทะเลไปเลยคนไม่มีสติ คนมีสติไม่เป็นอย่างนั้น ผิดกันมาก

นี่ว่าทำอะไรมันจริง ไม่ได้เหลวไหล ถ้าลงว่าทำอะไรแล้วถือเป็นงานสำคัญมาก งานอื่นงานใดที่จะให้ไปดูไปอะไรนี่ถือเป็นงานรบกวน ทำลายงานของเราที่ทำอยู่เป็นประจำ ไม่ไป ไม่ทำ เอาจริงอาจังมากทีเดียว นี่ดูหมู่ดูเพื่อนไปที่ไหนจนจะดูไม่ได้ ละ เเฉย ต้องใช้แบบหุหนวกตาบอดเอา ไม่เช่นนั้นอยู่กับหมู่เพื่อนไม่ได้ ไม่ใช่ยกตนข่มท่านนะ มันอยู่ไม่ได้ ดูมันมีแต่เซ่อๆ ดูไปเซ่อๆ ซ่าๆ สติสตั้งไม่มี สติจ่อไปทางนั้นเสียหมด ไม่ได้จ่อมาดูจิตใจของตัวเอง เสียตลอดๆ เลย เอาละที่นี้จะไปแล้ว ต่อไปนี้ให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ